

*Ελλήνων καὶ συνιστῶν τὴν ἐν αὐτῇ θερινὴν διαμονήν. Βοηθῶν, ὡς ἀληθῆς χριστιανός, τοὺς πάσχοντας, δὲν παρέλειπεν εὐκαιρίαν εἰς πᾶν ἔργον κοινωφελές. Συνετέλεσεν εἰς τὴν σύστασιν τῆς αὐτόθι Φιλαρμονικῆς, ὡς καὶ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς Βιοτεχνικῆς Σχολῆς τῶν ἀπόρων κορασίων, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ, πλήρης στοργῆς καὶ πόνου πρὸς εὐόδωσιν τοῦ ὄντως ὠραίου καὶ εὐλογητοῦ ἔργου τῆς.

Τοιοῦτος ἐν σκιαγραφίᾳ ὑπῆρξεν ὁ ἀληθμόνητος Χατζηγιάννου, τοῦ ὁποίου ὁ αἰφνίδιος θάνατος, ἐπισυμβᾷς τὸν παρελθόντα Μάρτιον κατὰ τὸν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Πειραιᾶ πλοῦν, ἔπληξε τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν, τὴν Τήνον, τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα. Ὑπόδειγμα ἐναρέτου οἰκογενειάρχου καὶ φιλοστόργου πατρὸς ἠτύχησε ν' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα του ἐν ἀρετῇ, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκληροδότησε σὺν τῇ πλούτῃ καὶ ὄνομα ἀγαπητὸν καὶ ἔντιμον ὅπως συνεχίσωσιν ἐν ἀμίλλῃ τὸ ἐμπορικὸν καὶ κοινωνικὸν ἔργον του.

Δ Ε Ν Θ Ε Λ Ω

ΔΕΝ θέλω 'ς τὴν πικρὴ ζωὴ
Ποῦ τόσο πόνεσ' ἡ καρδιά μου,
Μήτε χαρὰ νὰ ξαναῖδῃ,
Μήτ' εὐτυχία πειὰ σιμά μου.

Τὸ ξεύρω ὅτι βιαστικά
Σὰν ξένες θὰ μὲ χαιρετίσουν,
Μ' ἄλλους θὰ πᾶν νὰ κοιμηθῶν,
Καὶ μ' ἄλλους νὰ γλυκοξυπνήσουν.

Μοῦ φθάν' ἡ λύπη ἡ παληά,
Μ' αὐτὴ νὰ ζήσω θέλω μόνο,
Οὔτε καινούρια πειὰ χαρά,
Οὔτε καινούριο πάλι πόνο.

(Σ ά μ ο ς)

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ